

'Dit boek heeft alles wat je van romance wilt.'

– Bestsellerauteur Helen Hoang

DE
Spaanse
LIEFDES
LEUGEN

ROMAN

Een relatie faken
voelde nog nooit zo goed

ELENA ARMAS

Hoofdstuk 1

‘Ik zal je date voor de bruiloft zijn.’

Woorden die ik nooit – zelfs niet in mijn stoutste dromen, en geloof me, ik had een levendige fantasie – van die lage en volle stem had verwacht te horen bereikten mijn oren.

Ik keek neer op mijn koffie, kneep mijn ogen toe en probeerde te ontdekken of er schadelijke dampen rondzweefden. Dat zou tenminste verklaren wat er gebeurde. Maar nee.

Niets. Alleen maar het restant van mijn americano.

‘Ik doe het wel als je zo hard iemand nodig hebt,’ klonk de lage stem weer.

Met ogen die groot werden, rechtte ik mijn hoofd. Ik opende mijn mond en klapte hem toen weer dicht.

‘Rosie...’ Mijn stem stierf weg en het woord kwam er als een fluistering uit. ‘Is hij er echt? Kun jij hem zien? Of heeft iemand ongemerkt drank in mijn koffie gegoten?’

Rosie – mijn beste vriendin en collega bij InTech, het in New York gevestigde ingenieursbureau waar we elkaar hadden ontmoet en nog steeds werkten – knikte langzaam. Ik zag haar donkere krullen met de beweging meeveren. Een ongelovige uitdrukking ontserde haar verder zachte gelaatstrekken. Ze zei met gedempte stem: ‘Nee, hoor. Hij is hier.’ Ze wierp heel snel een blik over mijn schouder. ‘Hoi. Goedemorgen!’ zei ze opgewekt, voor haar aandacht weer naar mijn gezicht ging. ‘Achter je.’

Met open mond staarde ik mijn vriendin een lang moment aan. We stonden aan het einde van de gang van de elfde verdieping van

het hoofdkantoor van InTech. Onze werkplekken lagen vrij dicht bij elkaar, dus toen ik eenmaal in het gebouw in hartje Manhattan, dicht bij Central Park, was, was ik rechtstreeks naar haar bureau gegaan.

Ik was van plan geweest om Rosie mee te slepen naar de gestofeerde houten leunstoelen die fungeerden als wachtruimte voor cliënten die ons kwamen bezoeken, die zo vroeg 's ochtends meestal niet bezet waren. Maar zo ver waren we niet gekomen. Ik had de bom laten barsten voor we überhaupt waren gaan zitten. Zó erg had mijn hachelijke situatie Rosies onmiddellijke aandacht nodig. En toen... toen was hij uit het niets verschenen.

‘Moet ik het een derde keer herhalen?’ Zijn vraag stuurde een nieuwe vlag ongeloof door mijn lichaam en bevroor het bloed in mijn aderen.

Dat zou hij écht niet doen. Niet omdat hij het niet kon, maar omdat wat hij zei verdorie helemaal niet logisch was. Niet in ónze wereld. Een wereld waarin we –

‘Oké, prima,’ zei hij met een zucht. ‘Je kunt mij meenemen.’ Hij was even stil, wat nog meer van die ijsskoude achterdocht door mijn lijf stuurde. ‘Naar de bruiloft van je zus.’

Mijn ruggengraat bevroor.

Mijn schouders verstijfden.

Ik voelde zelfs dat de satijnen blouse die ik in mijn kameelkleurige pantalon had gestopt oprekte door de plotselinge beweging.

Ik kan hem meenemen.

Naar de bruiloft van mijn zus.

Als mijn... date?

Ik knipperde met mijn ogen. Zijn woorden weergalmden in mijn hoofd. Toen kwam er iets in me los. De absurditeit van wat dit ook was – wat voor perverse grap deze man, van wie ik wist dat hij onbetrouwbaar was, ook probeerde uit te halen – zorgde dat een snuivende lach in mijn keel omhoog borrelde, mijn lippen

bereikte, en snel en hard aan me ontsnapte. Alsof hij haast had gehad om eruit te komen.

Achter me hoorde ik gebrom. ‘Wat is er zo grappig?’ Zijn stem werd zachter, killer. ‘Ik meen het oprecht.’

Ik onderdrukte nog een lachsalvo. Ik geloofde het niet. Geen moment. ‘De kans dat hij,’ zei ik tegen Rosie, ‘het echt meent, is even groot als de kans dat Chris Evans uit het niets verschijnt en zijn eeuwige liefde aan me opbiecht.’ Ik keek overdreven nadrukkelijk naar rechts en links. ‘Nergens te bekennen. Dus, Rosie, jij wilde iets zeggen over... meneer Frenkel, toch?’

Er was geen meneer Frenkel.

‘Lina,’ zei Rosie met die gemaakte, tandige glimlach waarvan ik wist dat ze hem droeg als ze niet onbeleefd wilde zijn. ‘Hij ziet eruit alsof hij het meent,’ sprak ze door haar griezelige glimlach. Haar blik inspecteerde de man die achter me stond. ‘Yep. Ik denk dat hij het meent.’

‘Nee, dus. Dat kan niet.’ Ik schudde mijn hoofd. Ik weigerde nog steeds om me om te draaien en toe te geven dat er een mogelijkheid bestond dat mijn vriendin gelijk had.

Die mogelijkheid kon er niet zijn. Het was onmogelijk dat Aaron Blackford, mijn collega en grootste bron van ergenis, überhaupt zou proberen om zoiets aan te bieden. On-mo-ge-lijk.

Achter me klonk een ongeduldige zucht. ‘Je valt in herhaling, Catalina.’ Een lange pauze. Toen kwam er weer een luidruchtige uitademing over zijn lippen, deze keer veel langer. Maar ik draaide me niet om. Ik hield voet bij stuk. ‘Me negeren gaat er niet voor zorgen dat ik verdwijn. Dat weet je.’

Dat wist ik. ‘Maar dat betekent niet dat ik het niet blijf proberen,’ mompelde ik binnensmonds.

Rosie keek me streng aan. Toen keek ze weer om me heen. De tandige glimlach bleef op zijn plek. ‘Sorry daarvoor, Aaron. We zijn je niet aan het negeren.’ Haar grijns verstijfde. ‘We zijn... iets aan het overleggen.’

‘Maar we negeren hem wel. Je hoeft zijn gevoelens niet te sparen. Hij heeft er geen.’

‘Bedankt, Rosie,’ zei Aaron tegen mijn vriendin. Een deel van de gebruikelijke kilheid verdween uit zijn stem. Niet dat hij aardig tegen iemand zou zijn. Aardig zijn was niet iets dat Aaron deed. Ik dacht dat hij niet eens in staat was om ‘vriendelijk’ voor elkaar te krijgen. Maar hij was altijd al minder... onverbiddelijk geweest als het op Rosie aankwam. Een behandeling die nooit voor mij was weggelegd. ‘Denk je dat je Catalina kunt zeggen dat ze zich moet omdraaien? Ik zou het waarderen om tegen haar gezicht en niet tegen haar achterhoofd te praten.’ Zijn toon daalde weer tot onder het vriespunt. ‘Maar alleen, natuurlijk, als dit niet een van haar grappen is die ik nooit lijk te begrijpen en nog minder grappig vind.’

Hitte raasde door mijn lichaam en bereikte mijn gezicht.

‘Natuurlijk,’ gehoorzaamde Rosie. ‘Ik denk... Ik denk dat ik dat wel kan doen.’ De blik van mijn vriendin vloog van dat punt achter me terug naar mijn gezicht. Haar wenkbrauwen waren opgetrokken. ‘Lina, dus, eh, Aaron wil graag dat je je omdraait, als dit niet een van die grappen is die -’

‘Bedankt, Rosie. Ik hoorde het,’ zei ik knarsetandend. Ik voelde mijn wangen branden en weigerde me naar hem toe te draaien. Dat zou betekenen dat ik hem liet winnen, wat voor spelletje hij ook speelde. Daarnaast had hij net gezegd dat ik niet grappig was. Hij. ‘Als het kan, zeg dan tegen Aaron dat ik denk dat men niet om grappen kan lachen en ze al helemaal niet kan begrijpen als men geen gevoel voor humor heeft, alsjeblieft. Dat zou geweldig zijn. Bedankt.’

Rosie krabde aan haar hoofd en keek me smekend aan. *Laat me dit niet doen*, leek ze me met haar ogen te vragen.

Ik zette grote ogen naar haar op, om haar smeekbede te negeren en haar aan te sporen om mee te werken.

Ze zuchtte en keek toen nog één keer aan me voorbij. ‘Aaron,’ zei

ze, terwijl haar valse grijns breder werd, ‘Lina denkt dat –’

‘Ik hoorde haar, Rosie. Dank je.’

Ik was zo op hem – op dit – afgestemd dat ik de lichte verandering in zijn toon opmerkte die duidde op de overgang naar de stem die hij alleen voor mij gebruikte. De stem die even droog en koud was, maar die nu een extra laag verachting en afstandelijkheid zou hebben. De stem die al snel tot een frons zou leiden. Ik hoefde me niet eens om te draaien en naar hem te kijken om dat te weten. Die frons was er op de een of andere manier altijd als het aankwam op mij en op dit... d'ing tussen ons.

‘Ik weet vrij zeker dat mijn woorden prima aankomen bij Catalina daar beneden, maar als je haar kunt zeggen dat ik werk te doen heb en dit niet veel langer kan uitstaan, zou ik dat waarderen.’

‘Daar beneden?’

Achterlijk grote man.

Ik was van gemiddelde lengte. Gemiddeld voor een Spaanse, dan. Maar desondanks gemiddeld. Ik was één meter 61. Bijna één meter 62, zelfs.

Rosies groene ogen waren weer op mij gericht. ‘Dus, Aaron heeft werk te doen en hij zou het waarderen –’

‘Als...’ Ik stopte mezelf toen ik hoorde dat het woord schel en piepend klonk. Ik schraapte mijn keel en probeerde het nog eens. ‘Als hij zo druk is, zeg hem dan alsjeblieft dat het hem vrij staat om mij met rust te laten. Hij kan teruggaan naar zijn kantoor en doorgaan met wat voor workaholic-activiteiten hij dan verrassend genoeg op pauze heeft gezet om zijn neus in zaken te steken die hem niet aangaan.’

Ik zag de mond van mijn vriendin opengaan, maar de man achter me sprak voor er een geluid over haar lippen kon komen. ‘Je hebt dus gehoord wat ik zei. Mijn aanbod. Goed.’ Een stilte. Waarin ik binnensmonds vloekte. ‘Dus wat is je antwoord?’

Rosies gezicht was nog één keer vol schok. Mijn blik bleef op

haar gericht en ik kon voor me zien hoe mijn donkerbruine ogen rood werden door mijn toenemende ergernis.

Mijn antwoord? Wat probeerde hij überhaupt te bereiken, verdomme? Was dit een nieuwe, creatieve manier om me voor de gek te houden? Met mijn geestelijke gezondheid te spelen?

‘Ik heb geen idee waar hij het over heeft. Ik hoorde niks,’ loog ik. ‘Dat kun je hem ook zeggen.’

Rosie stopte een krul achter haar oor. Haar blik sprong heel even naar Aaron en keerde toen terug naar mij. ‘Ik denk dat hij verwijst naar het moment waarop hij aanbood om jouw date voor de bruiloft van je zus te zijn,’ legde ze met gedempte stem uit. ‘Je weet wel. Vlak nadat jij tegen me zei dat de situatie was veranderd en dat je nu iemand moest vinden – “wie dan ook”, geloof ik dat je zei – om met je naar die bruiloft in Spanje te gaan, omdat je anders een langzame, pijnlijke dood zou sterven en –’

‘Ik denk dat ik het snap,’ snauwde ik. Ik voelde mijn gezicht weer branden door het besef dat Aaron dat allemaal had gehoord. ‘Bedankt, Rosie. Je mag stoppen met de samenvatting.’ Anders zou ik die langzame, pijnlijke dood zo ongeveer nu gaan sterven.

‘Ik geloof dat je het woord “wanhopig” gebruikte,’ droeg Aaron bij.

Mijn oren brandden en straalden waarschijnlijk ongeveer vijf tinten radioactief rood uit. ‘Niet,’ zei ik ademloos. ‘Ik heb dat woord niet gebruikt.’

‘Je... zei het eigenlijk wel, lieverd,’ bevestigde mijn beste vriendin – nee, voormalige beste vriendin vanaf dit moment.

Met toegeknepen ogen zei ik geluidloos: Krijg nou wat, verrader? Maar ze hadden allebei gelijk.

‘Prima. Dus dat zei ik. Maar het betekent niet dat ik zó wanhopig ben.’

‘Dat is wat echt hulpeloze mensen zouden zeggen. Maar geen probleem als jij er ’s nachts niet wakker van ligt, Catalina.’

Ik vloekte voor de zoveelste keer die ochtend binnensmonds en deed mijn ogen even dicht. ‘Dit gaat je niets aan, Blackford, maar ik ben niet hulpeloos, oké? En ik lig er echt niet wakker van. Nee, eigenlijk heb ik zelfs nooit beter geslapen.’

Wat was nog één extra leugen op de hoop die ik al meezeulde?

In tegenstelling tot wat ik net had ontkend, was ik écht hulpeloos wanhópig op zoek naar iemand die mijn date voor de bruiloft kon zijn. Maar dat betekende niet dat ik –

‘Vast.’

Ironisch genoeg was het dat woord, van alle verdomde woorden die Aaron Blackford die ochtend tegen mijn achterhoofd had gezegd, dat ervoor zorgde dat ik mijn geveinsd onaangedane houding verbrak.

Die ‘vast’ die zo neerbuigend en verveeld en afwijzend klonk en gewoon zo typisch Aaron.

Vast.

Mijn bloed kookte.

Het was zo impulsief, zo’n voorspelbare reactie op dat korte woordje – wat, als iemand anders het had gezegd, niets had betekend – dat ik niet eens besepte dat mijn lichaam zich omdraaide tot het al te laat was.

Vanwege zijn spookachtige lengte werd ik verwelkomd door een brede borstkas die werd bedekt door een gesteven wit overhemd dat mijn handen liet jeuken om de stof in mijn vuist te verkreukelen, want wie ging er nou verdomme altijd zo keurig en smetteloos door het leven? Aaron Blackford, dus.

Mijn blik gleed omhoog over afgeronde schouders en een sterke nek en bereikte de rechte lijn van zijn kaak. Zijn lippen waren stijf op elkaar geklemd, zoals ik had verwacht. Toen trok mijn blik weer omhoog en bereikte ik zijn blauwe ogen – een blauw dat me aan de diepte van de oceaan, waar alles koud en dodelijk was, deed denken – en ontdekte ik dat ze op mij gericht waren.

Een van zijn wenkbrauwen ging omhoog.

‘Vást?’ siste ik.

‘Ja.’ Dat hoofd, met ravenzwart haar, gaf een enkele knik. Zijn blik ging niet van de mijne. ‘Ik wil niet nog meer tijd verspillen aan kibbelen over iets wat jij nooit zult toegeven omdat je veel te koppig bent, dus ja. Vást.’

Deze woestmakende, blauwogige man die waarschijnlijk meer tijd besteedde aan het strijken van zijn kleding dan aan omgaan met andere mensen ging níét voor elkaar krijgen dat ik zo vroeg op de ochtend al uit mijn slof schoot.

Ik deed mijn best om mijn lichaam in bedwang te houden en ademde lang en diep in. Ik stopte een pluk kastanjebruin haar achter mijn oor. ‘Als dit zo’n tijdverspilling is, weet ik serieus niet wat je hier nog doet. Je hoeft echt niet voor mij of Rosie te blijven.’

Er kwam een neutraal geluidje uit de mond van mevrouw de verraadster.

‘Ik zou wel willen gaan,’ gaf Aaron op neutrale toon toe. ‘Maar je hebt nog steeds geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

‘Dát was geen vraag,’ zei ik. De woorden waren zuur op mijn tong. ‘Wat je zei was geen vraag. Maar dat is niet belangrijk, want ik heb je toch niet nodig.’

‘Vast,’ herhaalde hij, waardoor mijn ergernis nog een tikje erger werd. ‘Hoewel ik denk van wel.’

‘Dat denk je verkeerd.’

De wenkbrauw ging verder omhoog. ‘En toch klonk het alsof je me echt wel nodig hebt.’

‘Dan heb je blijkbaar last van ernstige gehoorproblemen, want wederom, dat hoorde je verkeerd. Ik heb jou niet nodig, Aaron Blackford.’ Ik slikte en probeerde wat van de droogheid weg te wensen. ‘Ik kan het voor je opschrijven als je wilt. Of je ook nog een e-mail sturen, als dat zou helpen.’

Hij leek er een moment over na te denken en keek ongeïnteres-

seerd. Maar ik wist dat ik niet moest geloven dat hij het zo makkelijk los zou laten. Wat hij bewees zo gauw hij zijn mond weer opendeed. ‘Zei je niet dat de bruiloft over een maand is en je geen date hebt?’

Ik trok mijn lippen tot een strakke lijn. ‘Misschien. Ik herinner het me niet precies.’

Dat had ik gezegd. Woord voor woord.

‘Stelde Rosie niet voor dat je misschien achterin kon gaan zitten en kon proberen om geen aandacht te trekken? Dat dan misschien niemand zou merken dat je in je eentje aanwezig was?’

Het hoofd van mijn vriendin verscheen in mijn blikveld. ‘Inderdaad. Ik stelde ook voor dat ze een doffe kleur kon dragen en niet de verbluffende rode jurk die –’

‘Rosie,’ onderbrak ik haar. ‘Je helpt hier niet echt.’

Aarons ogen weifelden niet toen hij zijn duik in het verleden hervatte. ‘Volgde jij dat niet op met een herinnering dat je “godverdorie” – jouw woord – het eerste bruidsmeisje was en dat daarom “iedereen en zijn moeder” – weer jouw woorden – sowieso op jou zou letten?’

‘Dat deed ze,’ hoorde ik mevrouw de verraadster bevestigen.

Mijn hoofd draaide snel haar kant op. ‘Wat?’

Ze haalde haar schouders op en tekende daarmee haar doodvonnis. ‘Dat deed je, lieverd.’

Ik had nieuwe vrienden nodig. Zo snel mogelijk.

‘Dat deed ze,’ bevestigde Aaron, wat mijn blik en aandacht weer naar hem trok. ‘En zei jij niet dat je ex-vriendje de getuige is en dat het idee van in zijn buurt zijn terwijl jij “alleen en suf en zielig single bent” – dat waren weer jouw woorden – ervoor zorgde dat je je eigen vel van je lijf wilde rukken?’

Dat had ik gezegd. Maar ik had niet gedacht dat Aaron luisterde. Anders had ik het nooit hardop toegegeven.

Maar hij was blijkbaar in de buurt geweest. Hij wist het nu. Hij

had me dat openlijk horen toegeven en hij had het me zomaar voor de voeten gegooid. En hoezeer ik mezelf ook voorhield dat het me niets kon schelen – dat het me niets zou moeten schelen – voelde ik toch een beetje gekwetst. Ik voelde me er des te meer alleen, suf en zielig door.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en wendde mijn ogen af naar ergens dicht bij zijn adamsappel. Ik wilde niet zien wat er op zijn gezicht te lezen was. Spot. Medelijden. Het kon me niet schelen. De weet dat wéér iemand zo over me dacht, kon ik prima missen.

Toen was er een beweging zichtbaar in zijn keel. Ik wist het omdat het het enige gedeelte van hem was waar ik van mezelf naar mocht kijken.

‘Je bent wél wanhopig.’

Ik ademde uit en de lucht kwam met een harde stoot over mijn lippen. Eén knik – dat was alles dat ik hem gaf. En ik begreep niet eens waarom ik het had gedaan. Zo was ik niet. Ik vocht normaal gesproken terug tot ik degene was die hem als eerste kwetste. Want dat was wat we deden. We spaarden elkaars gevoelens niet. Dit was niet de eerste keer.

‘Neem mij dan mee. Ik zal je date voor de bruiloft zijn, Catalina.’

Mijn blik ging heel langzaam omhoog terwijl er een vreemde mix van achterdocht en schaamte over me heen spoelde. Dat hij van dit alles getuige was geweest, was al erg genoeg, maar dat hij er op de een of andere manier zijn voordeel mee probeerde te doen? Dat hij de bovenhand probeerde te krijgen?

Tenzij dat niet zo was. Tenzij er wellicht een verklaring was, een reden waarom hij dit deed. Zichzelf als mijn date aanbieden.

Terwijl ik zijn gezicht bestudeerde, overwoog ik al die opties en mogelijke motivaties zonder tot ook maar enige redelijke conclusie te komen. Ik vond geen enkel mogelijk antwoord dat me kon helpen begrijpen waarom hij dit deed of wat hij probeerde te bereiken.

Alleen de waarheid. De werkelijkheid. We waren geen vrienden.

We konden elkaar maar amper uitstaan, Aaron Blackford en ik. We waren hatelijk tegen elkaar, benoemden elkaars fouten, bekritiseerden hoe verschillend we werkten, dachten, en leefden. We veroordeelden onze verschillen. Ik zou vroeger zelfs dartpijltes naar een poster van zijn gezicht hebben gegooid. En ik was er vrij zeker van dat hij hetzelfde zou hebben gedaan, want ik was niet de enige die over deze Haatboulevard reed. Het was tweerichtingsverkeer. Dat niet alleen, hij was zelfs degene die onze ruzie had veroorzaakt. Ik was deze vete tussen ons niet begonnen. Dus waarom? Waarom deed hij alsof hij aanbood om me te helpen en waarom zou ik hem tegemoetkomen door het überhaupt te overwegen?

‘Ik ben misschien wanhopig op zoek naar een date, maar zó wanhopig ben ik niet,’ herhaalde ik. ‘Zoals ik al zei.’

Zijn zucht was vermoeid. Ongeduldig. Om woest van te worden. ‘Ik laat je erover nadenken. Je weet dat je geen andere opties hebt.’

‘Er is niets om over na te denken.’ Ik hakte met mijn hand door de lucht tussen ons in. Toen glimlachte ik mijn versie van Rosies valse, tandige glimlach. ‘Ik neem nog eerder een chimpansee in een smoking mee dan jóú.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en in zijn ogen was amper vermaak te zien. ‘Kom op, zeg. We weten allebei dat je dat niet zou doen. Hoewel er chimpansees zijn die ermee door kunnen, is het wel je ex die daar staat. Je familie. Je zei dat je indruk moest maken en dat bereik je met mij.’ Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Ik ben je beste optie.’

Ik snoof en klapte één keer in mijn handen. *Verwaande blauwogige lastpak.* ‘Je bent mijn beste níets, Blackford. En ik heb genoeg andere opties,’ verweerde ik me, terwijl ik een schouder ophaalde. ‘Ik vind wel iemand op Tinder. Misschien zet ik een advertentie in *The New York Times*. Ik kan wel iemand vinden.’

‘Binnen een paar weken? Hoogst onwaarschijnlijk.’

‘Rosie heeft vrienden. Daar kan ik er één van meenemen.’

Dat was al de hele tijd mijn plan geweest. Dat was de reden waarom ik Rosie zo vroeg op de dag had aangeklampt. Dat was een beginnersfout van me, besepte ik. Ik had moeten wachten tot na het werk en Rosie naar een veilige, Aaron-vrije plek moeten meenemen om te praten. Maar na het telefoongesprek dat ik gisteren met *mamá* had... ja. Dingen waren veranderd. Mijn situatie was absoluut veranderd. Ik had iemand nodig en ik kon niet genoeg benadrukken dat iedereen goed genoeg was. Iedereen die niet Aaron was, natuurlijk. Rosie was in de stad geboren en getogen. Ze moest iemand kennen.

‘Toch, Rosie? Een van jouw vrienden moet beschikbaar zijn.’

Het hoofd van mijn vriendin verscheen weer in mijn blikveld. ‘Marty misschien? Hij is gek op bruiloften.’

Ik wierp een snelle blik op haar. ‘Was Marty niet degene die dronken werd op de bruiloft van je neef, de microfoon van de band stal, en “My Heart Will Go On” zong tot je broer hem van het podium moest sleuren?’

‘Dat is hem inderdaad.’ Ze huiverde.

‘Ja, nee.’ Dat kon ik niet hebben op de bruiloft van mijn zus. Ze zou zijn hart eruit rukken en het als het dessert serveren. ‘Hoe zit het met Ryan?’

‘Gelukkig verloofd.’

Er kwam een zucht over mijn lippen. ‘Dat verbaast me niet. Ryan is een echte hunk.’

‘Weet ik. Daarom probeerde ik zo vaak om jullie te koppelen, maar jij –’

Ik schraapte mijn keel luid om haar te onderbreken. ‘We gaan het niet hebben over waarom ik single ben.’ Ik wierp snel een blik op Aaron. Zijn toegeknepen ogen waren op mij gericht. ‘Of... Terry?’

‘Naar Chicago verhuisd.’

‘Verdorie.’ Ik schudde mijn hoofd en sloot mijn ogen een moment. Dit was zinloos. ‘Dan huur ik een acteur. Betaal ik hem om te spelen dat hij mijn date is.’

‘Dat is waarschijnlijk duur,’ zei Aaron botweg. ‘En acteurs liggen nou niet bepaald te wachten tot een alleenstaand iemand ze inhuurde om ze als hun *introduc e* rond te paraderen op een bruiloft.’

Ik gaf hem een ge rgerde, doorborende blik. ‘Dan huur ik een professionele escorte.’

Zijn lippen waren op elkaar geklemd op die strakke, bijna hermetische manier die ze altijd aannamen als hij extreem ge rriteerd was. ‘Je neemt liever een prostitu e mee naar de bruiloft van je zus dan mij?’

‘Ik zei een escorte, Blackford. *Por Dios*,’ mompelde ik, terwijl ik keek hoe zijn wenkbrauwen samentrokken tot d  frons. ‘Ik ben niet op zoek naar dat type dienst. Ik heb gewoon gez lschap nodig. Dat is alles wat ze doen. Ze escort ren je naar evenementen.’

‘Dat is niet wat ze doen, Catalina.’ Zijn stem was laag en ijzig, bedekte me met zijn ijskoude oordeel.

‘Heb je nooit een romantische komedie gezien?’ Ik keek hoe de frons dieper werd. ‘Zelfs niet *The Wedding Date*?’

Geen antwoord, alleen maar meer van dat arctische staren.

‘Kijk je  berhaupt wel films? Of doe je niets anders dan... werken?’

Er was een mogelijkheid dat hij niet eens een televisie had. Zijn uitdrukking bleef hetzelfde.

God, ik heb hier geen tijd voor. Voor hem.

‘Weet je wat? Niet belangrijk. Het kan me niet schelen.’ Ik gooide mijn handen in de lucht en vouwde ze toen ineen. ‘Dank je voor... dit. Wat het ook was. Geweldige input. Maar ik heb je niet nodig.’

‘Ik denk van wel.’

Ik knipperde met mijn ogen naar hem. ‘Ik denk dat jij irritant bent.’

‘Catalina,’ begon hij. Hij liet mijn irritatie groeien door de manier waarop hij mijn naam uitsprak. ‘Je bent krankzinnig als je denkt dat je binnen zo’n korte tijd iemand kunt vinden.’

Wederom had Aaron Blackford het niet verkeerd.

Ik was waarschijnlijk een beetje krankzinnig. En hij wist niet eens van de leugen. Mijn leugen. Niet dat hij er ooit van zou weten. Maar dat maakte de feiten niet anders. Ik had iemand nodig, wie dan ook – maar niet hem, niet Aaron – om met me mee naar Spanje te vliegen voor de bruiloft van Isabel. Want (A) ik was de zus van de bruid en het eerste bruidsmeisje. (B) Mijn ex, Daniel, was de broer van de bruidegom en de getuige. En sinds gisteren wist ik dat hij gelukkig verloofd was. Iets wat mijn familie voor me verborgen had gehouden. (C) Als je de paar vrij onsuccesvolle dates die ik had gehad niet meetelde, was ik technisch gezien al ruwweg zes jaar single. Al sinds ik uit Spanje naar de VS was geëmigreerd, kort nadat mijn enige relatie ooit in mijn gezicht was ontploft. Iets waar letterlijk alle aanwezigen – want er waren geen geheimen in families zoals de mijne en al helemaal niet in kleine stadjes zoals dat waar ik vandaan kwam – van wisten en me zielig om vonden. En (D) er was ook nog mijn leugen.

Dé leugen.

De leugen die ik mijn moeder soort van had wijsgemaakt en vervolgens de hele Martín-clan, omdat privacy en grenzen niet bestonden als het op ons aankwam. Shit, mijn leugen stond waarschijnlijk ondertussen in de plaatselijke krant.

Catalina Martín eindelijk niet meer single. Haar familie kondigt met trots aan dat ze haar Amerikaanse vriend zal meenemen naar de bruiloft. Iedereen is van harte uitgenodigd om getuige te zijn van de meest magische gebeurtenis van dit decennium.

Want dat was wat ik had gedaan. Meteen nadat het nieuws van Daniels verloving aan de lippen van mijn moeder was ontglipt en mijn oren had bereikt door de speaker van mijn telefoon, had ik gezegd dat ik ook iemand mee zou nemen. Nee, niet gewoon ‘iemand’. Ik had gezegd – gelogen, bedrogen, vals verkondigd – dat ik ‘mijn vriend’ mee zou nemen.

Die technisch gezien niet bestond.

Nog niet.

Oké, prima, die nooit bestond. Want Aaron had gelijk. Een date vinden binnen zo'n korte tijdspanne was misschien een beetje optimistisch. Geloven dat ik iemand zou vinden om te doen alsof hij mijn verzonnen vriendje was, was waarschijnlijk waanzinnig. Maar accepteren dat Aaron mijn enige keuze was en ja zeggen op zijn aanbod? Dat was ronduit gestoord.

'Ik zie dat het eindelijk begint door te dringen.' Aarons woorden haalden me terug naar het heden en ik zag dat zijn blauwe ogen op mij gericht waren. 'Ik zal je alleen laten terwijl je je ermee verzoent. Maar laat het me weten als dat is gelukt.'

Mijn lippen tuitten zich. En toen ik mijn wangen weer voelde brandden – want hoe sneu was ik als hij, Aaron Blackford, die me nooit ook maar een beetje had gemogen, me zielig genoeg vond om zich als mijn date aan te bieden – sloeg ik mijn armen over mijn borstkas over elkaar en wendde ik mijn ogen af van die twee ijzige en meedogenloze stippen.

'O, en Catalina?'

'Ja?' Het woord kwam zwakjes over mijn lippen. *Ugh, wat triest.*

'Probeer niet te laat te komen voor onze bespreking om tien uur. Het is niet meer schattig.'

Mijn blik schoot naar hem terwijl een verontwaardigde puf in mijn keel bleef steken.

Eikel.

Ik zwoer ter plekke dat ik op een dag een ladder zou vinden die hoog genoeg was, erop zou klimmen, en iets dat heel hard was in zijn woestmakende gezicht zou smijten.

Een jaar en acht maanden. Zo lang verdroeg ik hem al. Ik had het bijgehouden terwijl ik mijn moment afwachtte.

Toen draaide hij zich met niets meer dan een knikje om en keek ik toe hoe hij wegliep. Weggestuurd tot nader bericht.

‘Oké, dat was...’ Rosies stem stierf weg. Ze maakte haar opmerking niet af.

‘Ergerlijk? Beledigend? Bizar?’ opperde ik, terwijl ik mijn handen naar mijn gezicht bracht.

‘Onverwacht,’ wierp ze tegen. ‘En interessant.’

Ik keek tussen mijn vingers door naar haar en zag hoe haar mondhoeken omhoog trokken.

‘Jouw vriendschap is ingetrokken, Rosalyn Graham.’

Ze gniffelde. ‘Je weet dat je dat niet meent.’

Inderdaad. Ze zou nooit van me af komen.

‘Dus...’ Rosie haakte haar arm in de mijne en trok me mee door de gang. ‘Wat ga je doen?’

Er ging een haperende uitademing over mijn lippen die al mijn energie met zich meenam. ‘Ik... heb geen flauw idee.’

Maar iets wist ik zeker: ik ging het aanbod van Aaron Blackford níét accepteren. Hij was niet mijn enige optie en hij was zeker niet mijn beste optie. Hij was níets van me. Vooral niet mijn date voor de bruiloft van mijn zus.

Een bruiloft in Spanje.
Een onuitstaanbare man.
Drie dagen om haar familie
te overtuigen dat ze
écht verliefd is.

Catalina heeft zichzelf behoorlijk in de nesten gewerkt. Ze moet een date vinden voor de bruiloft van haar zus in Spanje. Helemaal nu ze tegen haar familie heeft gelogen dat ze een vriendje heeft. En dat hij meekomt naar de bruiloft, waar toevallig ook haar ex aanwezig zal zijn. Helemaal niet awkward en onmogelijk. Ze heeft vier weken de tijd om een slachtoffer te vinden en met hem de Atlantische Oceaan over te steken en haar familie te overtuigen van een klein leugentje.

Aaron Blackford – Catalina's knappe, maar arrogante en bloedirritante collega – biedt zichzelf onverwacht als vrijwilliger aan. Catalina zou hem het liefst afwijzen, maar heeft ze een andere keuze? En kan ze de leugen wel volhouden met deze man aan haar zijde?

De Spaanse **ELENA ARMAS** is auteur, een hopeloze romanticus en een enthousiaste boekverzamelaar. Na jaren zwijmelen bij romanceboeken, besloot ze zelf de sprong te wagen en een boek te schrijven. Ze debuteerde in 2021 met *De Spaanse liefdesleugen*, waarmee ze de Goodreads Choice Award voor beste debuut won. Het boek is een grote TikTok-hit!

**'DIT WORDT
JE NIEUWE OBSESSIE!'**

– *Cosmopolitan*

Z&K

ISBN 978 90 2054 929 4 NUR 340

9 789020 549294

www.zomerenkeuning.nl